

Назив дела: „Судбина једног Чарлија“

Име и презиме писца: Александар Поповић

Наслов рада: Лични доживљај књиге

Овај роман говори о напуштеном мачету Чарлијукоје је постало бродски мачак. Био је он и продавац шешираи забављач у циркусу, а завршио сам на неком тавану.

Једне црне ноћи једна жута мачка одвела је своје немирномаче у луку и оставила га. Волела га је највише на свету али је желела да њено дете постане бродски мачак и види свет. Целе је ноћи мало маче дрхтало и плакало, а када је свануло појавила се девојчица Виолета, са својим оцем бродским капетаном, узела га и однела са собом. Дала му је име Чарли и много га волела. Волела га је највише на свету а и он њу. Виолета и Чарли били су најбољи пријатељи на свету, много су се волели и забављали. Проводили су дане и године пловећи од града до града, од луке до луке. Док су били на пучини изводили си смешно позориште да морнарима не би било досадно.

А онда су стигли у Напуљ. У том лепом граду Чарли је доживео и велику срећу и велику тугу. Ту су га све мачке обожавале али је он изгубио своју Виолету. И зато је био очајан. И зато је хтео да скочи с моста и убије се. Спасило га је плаво напуљско небо и једна друга Виолета. Али та Виолета није била Виолета, капетанова кћи и није га волела највише на свету. Чапли је код ње и њене сестре Маргарете морао да ради у продавници шешира, да носи лептир машине, камашне и љуби руку напуљским дамама. Постао је славан, сви су причали о мачку који говори. Напуљска Виолета и њена сестра су више волеле нове блузе и новац него Чарлија. Она кад им више није био потребан, и кад су имале пуно новца продале су га. Каква то особа може да прода једно живо биће, које му ништа лоше није урадило? Како неко може више да воли блузу од животиње? Имао је среће да га купи чика глупи Август и да стекне нову најбољу другарицу.

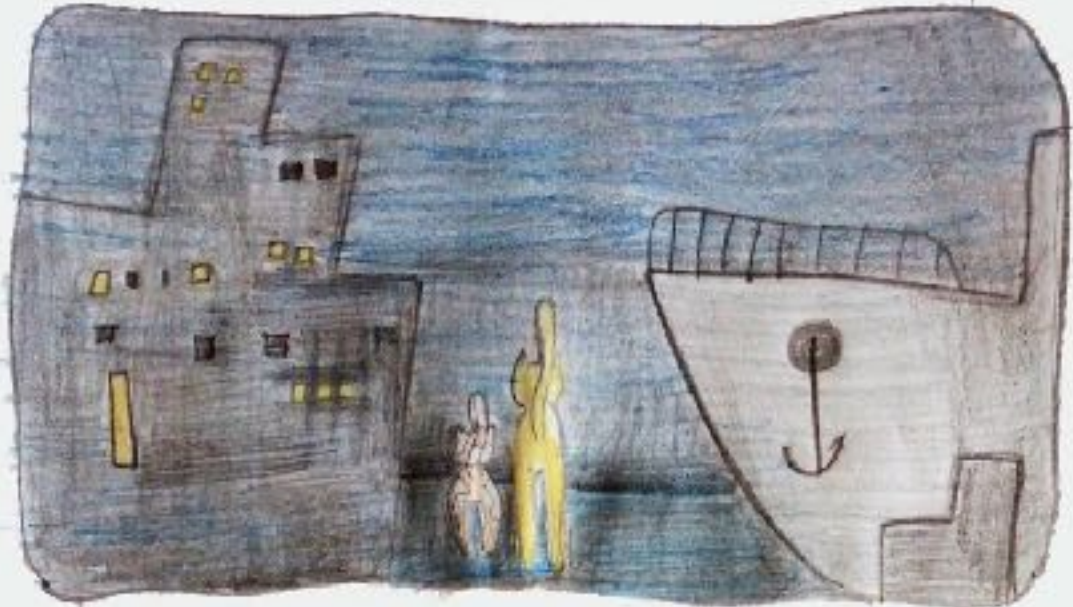
Са трећом Виолетом Чарли је уживао. Сваке су вечери имали представе у циркусу и засмејавали децу. Поново је био славан и о њему су писале и новине. Али једне вечери њиховој срећи је дошао крај. Љуљашка на којој су изводили своју тачку се покидала, пали су и поломили ноге. Са циркусом је било готово. Док је његова Виолета била у болници, Чарлија су однели и бацили у једно двориште. Више им није био потребан. Опет је Чарли остављен и опет је мислио да му је дошао крај, али му се срећа ипак осмехнула.

Поново је био са бродским капетаном и његовом нећаком Виолетом. Остарели мачак Чарли је своје пензионерске дане проводио са оним са којима је и кренуо у свет.

Судбина једног Чарлија ми се изузетно свидела. То је књига која ми се највише допала од свих које сам у животу прочитала. Посебно ми се допао део у коме је описано како Чарли проводи време са својом најбољом другарицом на свету, првом Виолетом, а највише ме је дирнула Чарлијева усамљена старост и његов сусрет са мајком. За разлику од мачка Тоше, Чарли није био себичан и користољубив. Трудио се да угоди и највише је волео да друге учини сретнима. Знао је да су људи важнији од хране и од блуза. Био је то један добар и веран мачак.

Књигу бих препоручила свој деци и одраслима да никад не би заборавили како је срећа пролазна. Да, и када изгледа, ипак није све тако црно и да после кише увек сија сунце. Чарли ће им показати да није све онако како на први поглед изгледа, како се све мења и пролази. У свему треба уживати, јер никад не знаш колико ће трајати.

Александар Поповић је један од најзначајнијих српских драмских писаца. Рођен је на Убу 1929. а умро у Београду 1975. године. Написао је преко педесет позоришних представа за одрасле а писао је и књиге за децу. Поред „Судбине једног Чарлија“ написао је и „Девојчицу у плавој хаљини“, „Тврдоглаве приче“, „Како се воли Весна“ и многе друге. Освојио је многе награде.

...Али жута мачка се не жали на своју злу судбину, јер је њој важно што је њен мали мачак отишао у свет... Само је то њој важно да њен мали мачак постане један фин бродски мачак, а за њу није важно, макар и целог живота остала на прашњавом тавану... Ето, таква је ова мачка мама, мисли само на своје дете, јер таква је свака мама....

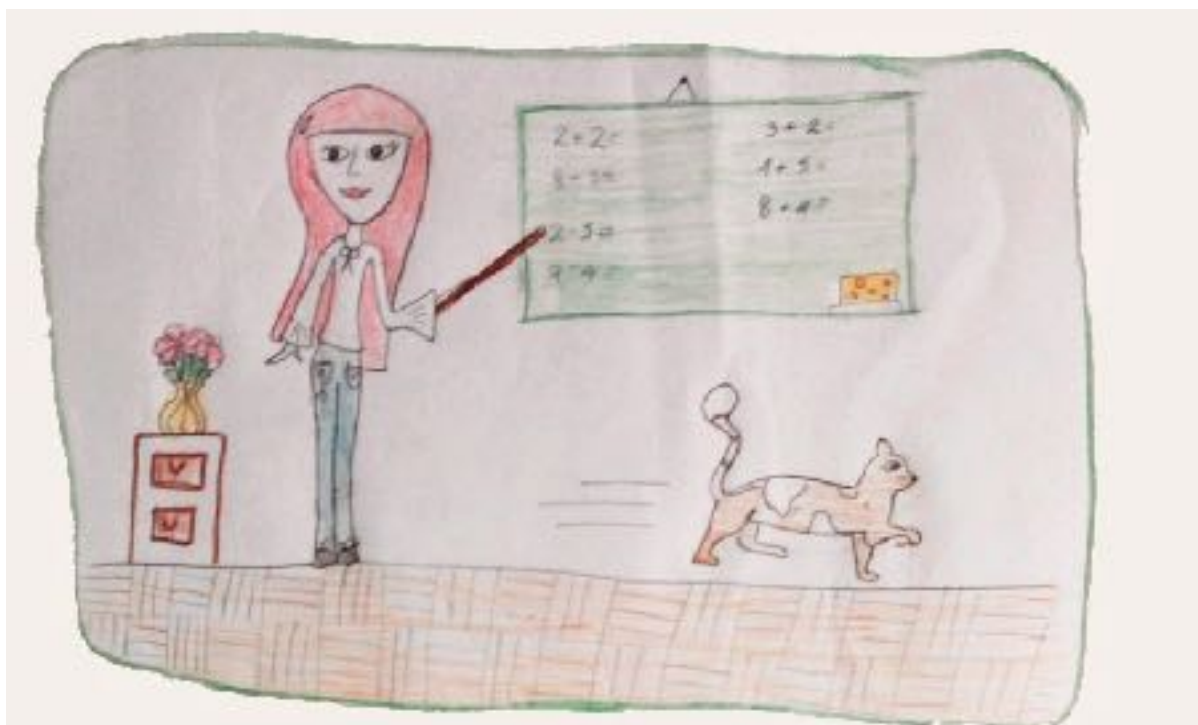
...„Срећа је као стаклена чаша“, рекао је један мудри непец. „Срећу као стаклену чашу треба чувати и пазити, увек и свуда и на слабом месту“...

Научно је мачак Чарли да на овоме свету има пуно Виолета, али да ни све Виолете нису једнаке као што ни сви ноштићи на његовој шапцици нису исти.....

А олет, свака је слава и даље остала пролазна зато што свака слава пролази... Свака слава траје, где....Иде слава, иде, па прође и оде.

....Није Чарли више онај мачак који је некада био. Некада, пре, Чарли је био млад, а сад се подштапа штапом... Капитан, олет, не плува више на свом броду, него се и он подштапа штапом....

И готово...
 Прича се пола по ступицима
 Чарлијевог живота, степеницу по степеницу, спрат по спрат, све до тавана, до оног једног четвртасог отвора на крову успомена.... Даље нема нуд да се пољуби....